

[Poul Hartling.]

at finanspolitikken bør strammes, og det bør indregnes.

Så har man kørt venstres plan fra 30. april, og man har kørt socialdemokratiets plan fra 3. august, hvori der er 5 mia kr. afgifter. Det er klart, at når man kører afgifter for 5 mia kr., så får man et andet billede end en plan, hvor der ikke er disse afgifter, men vi har sagt ja til, at vi vil stramme finanspolitikken, og derfor er en sammenligning ikke rimelig. Men alligevel viser beregningerne en tydelig forskel. Det viser sig nemlig, at venstres plan virker mere stimulerende på eksporten og de private erhvervsinvesteringer end regeringens oplæg. Efter regeringens egne kørsler og egne tal, så kan man tage dem, som de er, vil den mængdemæssige stigning i eksporten efter S-planen være 6 pct. i 1977, efter venstres 7; 9 pct. i 1978, efter venstres 10½ pct. Den mængdemæssige stigning i de private erhvervsinvesteringer vil efter S-planen være 1 pct. i 1977, efter venstres 3½; 6 pct. i 1978, efter venstres plan 7 pct. Altså både i eksport og i investeringer ligger venstres plan med et bedre resultat.

Men det er klart, at der er et større underskud på statsfinanserne, når man ikke har de 5 mia kr.s afgifter. Men hvis vi supplerer venstres plan med disse afgifter, bliver den på alle punkter langt stærkere end regeringens. Altså denne sammenligning er ikke rigtig rimelig eller korrekt, men det, der er resultatet af tallene, er, at venstres plan er stærkere, er bedre, men den kunne naturligvis gøres endnu bedre. Men det var der jo ikke nogen der ville forhandle med os om, for det ville regeringen ikke have med at gøre, og nu taler vi jo ikke her om venstres plan, men om det regeringsoplæg, som partier har tilsluttet sig, og som der skal stemmes om.

Om og dette oplæg siger jeg, at det ikke løser de store problemer, vi har. Jeg er bange for, at man må sige tværtimod, og det var begrundelsen for, at vi ikke vil stemme for det, fordi vi mener, at det ikke fører i den rigtige retning. Vi tror ikke på det. Regeringen tror på det, statsministeren sagde et øjeblik efter, at økonomiministeren sådan set havde indrømmet, at betalingsbalancen jo ikke med ét slag kunne bringes ned, men det ville tage — nu sagde økonomiministe-

ren 3-4 år, vi har tidligere hørt 4-5 år — men statsministeren sagde, at planen ville bremse omgående den faretruende udvikling på betalingsbalancen. Det er en lidt anden måde at sige det på.

Det andet store problem, om arbejdsløsheden, har jeg strejftet tidligere. Regeringen troede også på for et år siden, at nu var arbejdsløsheden forbi. Statsministeren sagde til Aktuelt: om et år har alle job, jeg tror på fuld beskæftigelse, inden et år er gået. Nu er der altså gået 1 år og 4 måneder. Jeg siger det ikke for at hovere, men med dyb beklagelse, at det altså ikke lykkedes, for arbejdsløsheden er så stor, jeg kan ikke sige som nogen sinde, men den er lige så stor som i fjor.

Dermed kommer jeg tilbage til hr. Jens Møllers ejendommelige påstande, hvor han siger, jeg giver positivt urigtige oplysninger, når jeg siger, at arbejdsløsheden ikke er bedre end i fjor. Jeg må måske citere fra Information, det er det sidste nummer her, hvor der står, at arbejdsløsheden er faldet lidt i forhold til ugen før, men da var det dårligt vejr den uge og godt vejr den ny, så der er reelt tale om en stigning. Onsdag den 28. juli var der 123.000 mennesker uden arbejde, det svarer til 8,7 pct. nu mod 9,3 ugen før. De to tilsvarende uger i fjor steg tallet fra 8,1 pct. til 8,9 pct. Selv om procenten dengang var lidt højere, er der flere arbejdsløse nu, for medlemstallet i kasserne er steget stærkt siden, gennemsnittet bliver osv., der er fortsat udsigt til, og resten viser, at der er udsigt på årsbasis til en lidt større arbejdsløshed end i fjor. Jeg siger igen, det er ikke for at hovere over dette, det er kun for at udtrykke en sorg over, at vi har så mange arbejdsløse. Men det giver ingen baggrund for at sige, at jeg giver positivt urigtige oplysninger, når jeg siger, at arbejdsløsheden er ikke blevet bedre.

Så kunne jeg måske slutte med et par bemærkninger til hr. Poul Schlüter, som sagde, at når der ikke er et borgerligt modstykke i dag, så er det venstres skyld, og føjer til: Hovedlinjen i forliget er ikke vor, men nu vil vi støtte dette forlig. Se, når der ikke er noget såkaldt borgerligt modstykke eller nogen anden vej, siger hr. Poul Schlüter, i øjeblikket, så hænger det jo sammen med, at når partier, som kalder sig liberale eller borgerlige, eller hvad for et udtryk vi nu